

7 чудес УжНУ

7. Телерадіостудія

Телерадіостудія є одним із тих чудес, котре чи не найбільше допомагає студентам у навчанні. Тут завжди можна зустріти майбутніх журналістів за тією чи іншою роботою. Є чудова можливість записати радіовипуски, відзняти телесюжети, а потім ще й змонтувати їх.

Які, на вашу думку, в УжНУ існують сім основних чудес?

89%

– Маятник Фуко, криміналістична лабораторія, космічна обсерваторія, корпус хімічного факультету, біобаза УжНУ (ботанічний сад і зоомузей), «Скалка», телерадіостудія.

11%

– інший варіант.

За інформацією студенток першого й третього курсів відділення журналістики.

5. Біобаза (ботанічний сад і зоомузей)

Одним із чудес УжНУ, вважають студенти й викладачі, є ботанічний сад. Він нараховує чимало колекцій рослин, які часто поповнюються та дбайливо доглядаються. Тут можна побачити найгарніші квіти різного забарвлення, цікаві за формою кущі й дерева. Найбільша експозиція — дендрарій, створений за ботаніко-географічним принципом. У ньому нараховується більше 500 видів і форм деревно-чагарникових рослин. А прекрасна скляна оранжерея ботсаду містить понад 450 видів субтропічних і тропічних культур.

Крім ботсаду, привертає увагу й зоологічний музей, який у своїх виставкових залах налічує понад 5 тисяч експонатів. Серед них — колекції безхребетних та хребетних тварин усіх континентів і океанів світу. Гордість музею — унікальна колекція хижих птахів та сов. Зоомузей не тільки приймає відвідувачів з метою екскурсій, а й допомагає студентам у навчальному процесі. Також матеріали використовуються при написанні наукових робіт. Поповнюють експозиції музею під час різних експедицій, виїздів у різні установи, а також шляхом обміну експонатів з іншими музеями.

Цього місяця ми відзначали день народження УжНУ. У зв'язку з таким прекрасним святом вирішили провести опитування «7 чудес університету». Адже вважаємо, що наша альма-матер за стільки років існування має не тільки 7 чудес. У чому й переконалися, поспілкувавшись із майже 150-ма студентами та викладачами.

6. «Скалка»

Санаторій-профілакторій «Скалка» знаходиться в мальовничому куточку природи в селі Кам'яниця Ужгородського району. Територію обіймає Уж, поверх якого прокладений міст, котрий і веде до неймовірно чудових краєвидів. «Скалка» оточена густо насадженими деревами, неподалік від центральної поляни відпочинку простягається густий зелений ліс, через який прокладена стежка, котра веде до берега річки. Щороку на базі санаторію-профілакторію

студенти активно відпочивають, проводять різні заходи. Ще нещодавно його територія була схожа на «острівець дикої природи». Наразі там проводяться ремонтні роботи. Сподіваємося, улюблене місце відпочинку молоді скоро отримає нове життя.

4. Корпус хімічного факультету

Це одна із найкрасивіших будівель не лише нашого закладу. Колись тут була гімназія; корпус знаходився на березі русла Малевого Ужа, який засипали під час будівництва дериваційного каналу й гідроелектростанції на ньому в 20 — 30 рр. XX ст.

1. Маятник Фуко

Він став окрасою університету. Унікальний механізм використовується для демонстрації обертання Землі навколо своєї осі. Особливістю пристрою, встановленого в нас, є те, що це єдиний в Україні та на пострадянському просторі маятник Фуко безперервної дії.

2. Криміналістична лабораторія

Музей-лабораторія криміналістики тематичного характеру — підрозділ у структурі юридичного факультету. Розміщені експонати музею дають можливість відвідувачам і студентам ознайомитися з досягненнями криміналістичної науки й техніки, їх можливостями використання в попередженні та розкритті злочинів. Водночас музей-лабораторія використовується для проведення практичних та семінарських занять студентів юрфаку з криміналістики, інших правових дисциплін.

3. Космічна обсерваторія

Обсерваторія УжНУ залишається унікальним об'єктом нашого закладу. Тут усе ще займаються високими технологіями та науковими дослідженнями. Лабораторія космічних досліджень була заснована більш ніж півстоліття тому, має добру історію, хоч і переживає не райдужне сьогодення.

ЗАСІДАННЯ

На конференції трудового колективу

У великій залі засідань УжНУ відбулася конференція трудового колективу університету. На порядок денний винесли такі питання: звіт ректора Ф.Ващука, обрання представників структурних підрозділів вишу до складу вченої ради, прийняття статуту закладу, затвердження правил внутрішнього розпорядку в новій редакції та розгляд нової символіки.

На зібрання завітала директор департаменту освіти і науки, молоді та спорту Закарпатської ОДА М.Кляч, а загалом були присутні близько 250 делегатів.

Спочатку нагороджували викладачів, котрі впродовж року сприяли покращенню роботи нашого ВНЗ. Відтак звітував Федір Григорійович. Він розповідав про досягнення університету за останній рік, головні проблеми й перспективи розвитку альма-матер. Зокрема серед здобутків очільника вишу назвав зростання обсягу досліджень спеціального фонду УжНУ (для порівняння: у 2007 р. кількість досліджень становила 25,3%, а в 2013 р. — 74,9), площ навчально-лабораторних корпусів (у 2007 р. — 2009 рр. 66 тис. кв. м, а в 2013 р. — 97,9 тис.), динаміки поповнення бібліотеки електронними виданнями, кількості поданих заяв на вступ до ВНЗ, збільшення комп'ютерного забезпечення, урегулювання співвідношення обсягу навчальної роботи викладачів відповідно до контингенту студентів (востаннє позитивні показники були в 2009 — 2010 н. р. і тільки тепер повернулися до норми), а також майже вдвічі вдалося зменшити витрати на оплату газу в період опалювального сезону. Насамкінець ректор подякував за увагу та розуміння.

Свої думки з приводу звіту висловили директор Інституту економіки та міжнародних відносин М.Палінчак, завідувач кафедри хірургічних хвороб медичного факультету В.Русин, декан фізичного підрозділу В.Лазур, в.о. декана факультету туризму та міжнародних комунікацій Н.Габчак, директор Інституту

післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки І.Рогач та голова студпрофкому УжНУ А.Завадяк. Вони запропонували схвалити звіт, а роботу очільника визнати задовільною.

Відтак Ф.Ващук ознайомив присутніх із прізвищами представників структурних підрозділів університету, котрих зараховано до складу вченої ради УжНУ. Далі схвалили статут університету. До слова, потреба в оформленні нової редакції правил закладу назріла, зважаючи на приєднання ЗакДУ до УжНУ. Із запропонованих нововведень варто виокремити такі: Ужгородський національний університет — правонаступник Закарпатського державного університету. Також вилучено розділ про співпрацю УжНУ з Міністерством освіти і науки, молоді та спорту (така співпраця й без того відбувається згідно з чинним законодавством).

Ще одне важливе питання з розглянутих — хто виконуватиме обов'язки ректора за його відсутності, оскільки в УжНУ немає посади першого проректора. Урештірешт, вирішили, що замінювати очільника вишу за потреби буде проректор із наукової або науково-педагогічної роботи. Усі коментарі та зауваги щодо нового статуту Ф.Ващук пообіцяв урахувати.

Затверджені правила внутрішнього розпорядку зачитала голова профкому викладачів і співробітників УжНУ, завідувач кафедри російської мови філологічного факультету Т.Суран. Усі делегати проголосували «за».

Надзвичайно цікавим і захопливим моментом зібрання виявився розгляд нової символіки УжНУ. Оновлений проект герба представила кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри журналістики Л.Поліха. Авторка докладно описала, що зображено на гербі, та обґрунтувала значення кожного символу. Утім проект нового герба ще не затвердили, оскільки така робота вимагає більше часу. Федір Григорійович запропонував доопрацювати певні елементи й усім охочим долучитися зі своїми ідеями до створення нової символіки УжНУ.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
студентка відділення журналістики.
Фото авторки.

НАША ІСТОРІЯ

УПА: «Свободу народам, свободу людині»

14 жовтня українці відзначали 71-шу річницю створення Української повстанської армії. З цієї нагоди на факультеті суспільних наук провели студентську наукову конференцію «УПА — армія нескореної України».

Отож аудиторія 201 того дня була заповнена студентами ФСН, котрі й організували захід. Завідувач кафедри політології і державного управління М.Лендел зазначила, що ініціатива проведення таких конференцій іде від самих студентів, і це дуже радує. Присутній на заході декан факультету Ю.Остапчук докладніше розповів присутнім про свято, звідки воно бере початок.

Далі виступали лише студенти: історичний екскурс здійснили четвертокурсники, продовжили розповідати про УПА другоккурсники, й завершили доповідати «першачки». Так, Р.Кополовець оглянув діяльність повстанської армії, головним гаслом якої було «Свободу народам, свободу людині», у контексті творення дер-

жавності.

К.Червеняк поінформувала аудиторію щодо сучасних поглядів на Українську повстанську армію. Так:

ліві вважають: УПА — бандити;

націонал-демократи: УПА — борці за волю;

праві: лише невігласи називають УПА, яка боролася за незалежну Україну, фашистами;

громадяни: УПА? Що це? (Багато людей не знає що це за групування).

Студенти ФСН розповідали про організаційну структуру УПА, їхнє озброєння та господарське постачання, бойову тактику, нагороди й відзнаки, про видатних проповідників ОУН-УПА, серед котрих особливо виділяються Є.Коновалець, С.Бандера, Р.Шухевич, Т.Бульба-Боровець.

Закінчилася конференція переглядом документального фільму про УПА «Армія без держави» з циклу «Собор на крові».

Вікторія КУЗЬМА,
студентка відділення журналістики.

ЗА І ПРОТИ

З Європою чи без неї?

Уже досить давно ведуться дебати щодо доцільності вступу України в Європейський Союз. Гордіїв вузол зав'язали ще в 2005-му році, коли тодішній Президент України Віктор Ющенко задекларував стратегічну мету України — отримання статусу повноцінного члена ЄС.

Згодом закордон запропонував нам Європейську політику сусідства, щоб уникнути появи нових меж між розширеним ЄС та його країнами-сусідами, а також зміцнити добробут і стабільність учасників договору. Перемовини щодо створення зони вільної торгівлі (ЗВТ) між Україною та

Європейським Союзом розпочалися в лютому 2008 р. 22 грудня 2011 р. підписано верифікаційний документ про завершення переговорів. Ось таким виявився початок реального зближення з Європою. Проте не всім це до вподоби. І досі в нашій державі тривають численні політичні дискусії. Одні рвуться в Європу, інші — у Митний союз із Росією, кожен по-своєму трактуючи переваги. А яку позицію відстоює наша молодь? Ми запитали студентів УжНУ про можливий вступ України в союз із Європою. Результати виявилися такими: більшість зі 100 респондентів віддали перевагу перспективі вступу до ЄС (52% опитаних), 37 відсотків проти ЗВТ, 11% спудеїв поки що не визначилися.

Що отримає Україна в разі

членства в ЄС? Переваги студенти бачать у можливостях вільного пересування за кордон та в доступності навчання у європейських університетах. Доволі значні сподівання на те, що членство в ЄС сприятиме підвищенню рівня життя.

Щодо негативних наслідків вступу в Європу, то юнаки й дівчата визначили такі: еміграція українців за кордон та імміграція іноземців в Україну, імовірно погіршення стосунків із країнами СНД, розпродаж держави.

Яка з позицій перемаже у підсумку і яким буде остаточно прийняте рішення, покаже час. У будь-якому разі сподіваємося, що прийняте парламентом рішення принесе користь державі, а отже, всім нам...

Джесіка ВАЙДА,
Мирослава ГАРАЗДІЙ,
студентки відділення журналістики.

ПРОЕКТИ

Презентація музеїв Ужгорода від студентів та викладачів УжНУ

В Ужгородському прес-клубі відбулася прес-конференція, на якій Інститут іноземної філології презентував проект, що проходить за підтримки Вишеградської четвірки.

Суть задуми полягає в презентації англійською мовою музеїв Ужгорода. До акції приєдналися міста сусідніх держав — Пряшів, Брно, Ярослав і Шарошпоток. Михайло Рошко, в.о. директора Інституту іноземної філології УжНУ, депутат Ужгородської мись-

кої ради, наголосив: «Не треба зупинятися на тому, щоб пропагувати рідну культуру». Робота ІІФу скерована на те, щоб більше працювати за кордоном, тому інститут і долучився до гранту Вишеградської четвірки з перекладу англійською самобутніх явищ закарпатської культури.

Діана Кубічка, викладач кафедри англійської філології, керівник проекту, поділяє роботу на дві частини: з перекладу та підготовки монографії. Для викладачів і студентів ІІФу це хороший шанс відчувати потребу у своїй спеціальності, а також можли-

вість поспілкуватися з іноземними колегами. Проте доволі складним є питання деяких діалектних слів, наприклад: «трембіта», «гуня» тощо.

«На першому семінарі ми запропонували переклад словосполучення «Карпатська січ», однак саме значення не може достеменно передати подію, тому над цим вирішили попрацювати ґрунтовніше», — наголосила в.о. завідувача кафедри англійської філології Інституту іноземної філології, доцент Сніжана Голик.

Д.Кубічка також додала: «Ми сподіваємося, що така співпраця не тільки покращить зв'язки, а й залучить до роботи наші музеї. Одна з переваг участі в проекті — можливість публікуватися в онлайн-науковому збірнику». Воднораз студентка Інституту іноземної філології Наталія Батуріна зазначила, що робота не важка, головне — підібрати правильну характеристику до визначення та пояснити походження й тлумачення слів. Утім бувають випадки, коли слово не має відповідника в жодній мові, — у такому разі його записують транслітерацією.

Загалом участь у проекті цілком важлива, а підвищення самомотивації та презентація нашої культури іншим державам — благородна справа.

Марія ТУРЯНИЦЯ,
студентка відділення журналістики.

ВИСТАВКИ

Урок доброти і людяності

У приміщенні Закарпатського обласного краєзнавчого музею архітектури і побуту відбулося офіційне відкриття фотовиставки «Благодійність крізь призму об'єктива», яку заснував Український форум благодійників під патронатом Національної спілки фотохудожників України.

На експозиції було представлено 40 найкращих світлин III Всеукраїнського фотоконкурсу «Благодійність крізь призму об'єктива». Приємно, що золоту медаль НСФХУ отримав наш земляк Янош Немеш за фотороботу «Любов — безмежна» в номінації «Волонтерство змінює світ».

Упродовж 2013 р. виставку репрезентують в 11 містах України: Вінниці, Житомирі, Запоріжжі, Івано-Франківську, Кіровограді, Кривому Розі, Сімферополі, Тернополі, Харкові, Черкасах та Ужгороді. Обласний центр Закарпаття вже вдруге приймав фотовернісаж, який традиційно проходить за підтримки медико-соціального реабілітаційного центру «Дорога життя».

Заступник директора краєзнавчого музею Сільвія Булак зауважила: «Метою виставки є не тільки популяризація, а й виховання толерантності до тих людей, котрі потребують особливої до-

помогти». Герої фото — не лише люди з обмеженими фізичними можливостями, а й представники незахищених верств населення (безпритульні, діти-сироти), яким потрібна фінансова й моральна підтримка суспільства. Зазвичай такі особи викликають лише співчуття в соціумі, тому організатори конкурсу вирішили донести позитив, створивши нову номінацію «Про благодійність — весело».

На відкриття завітало чимало високоповажних гостей, серед

них: Андрій Сербайло, заступник голови Закарпатської обласної ради, Джулі Маннінг, мер м. Корваліс (штат Орегон, США), Еліс Ремптон, координатор проекту TOUCH (Корваліс), Катерина Іжевська, менеджер програм Українського форуму благодійників, Ірина Рошкович, заступник директора медико-соціального Реабілітаційного центру «Дорога Життя», Ярослав Шафар, депутат Ужгородської міської ради.

Усіх присутніх розважили неймовірно чуттєві виступи вихованців вищезазначеного центру, котрі на власному прикладі показали глядачам свою любов до людей і світу, продемонструвавши угорський танець «Чардаш» та вокально-хореографічну композицію «Дыши со мной».

Ужгородські школярки Андріана Баран та Діана Ілько поділилися враженнями: «Від побаченого емоції б'ють через край, адже фотороботи передають реалії життя і вражають своєю оригінальністю. Виставка дуже зворушлива. Нам особливо сподобалися світліни із серії «Шлях до перемоги».

Американська гостя Д. Маннінг висловила захоплення тим, що кожна фотографія несе в собі цілісну історію окремої людини з особливими потребами. На її думку, знімки віддзеркалюють щирі відданість. Ужгородці можуть пишатися тим, що приймають таку фотоекспозицію в місті.

На заході побували й студентки відділення журналістики УжНУ, які також не залишилися байдужими до події. Зокрема Олена Ганзел (2 курс) зазначила: «Фотовиставці передувала фотоконкурс «Благодійність крізь призму об'єктива», у якому я брала участь другий рік поспіль. У 2011 р., коли захід перебував на своїй «злітній» смузі, уже тоді мене вразила висока планка, поставлена й закріплена фотознімками авторів з усіх куточків України. Роботи учасників вражали емоційною напруженістю. Благодійність та волонтерство — актуальна тема, важливі атрибути самовдосконалення». Своєю чергою, Валерія Зенинець (2 курс) додала: «Сказати, що мені просто сподобалася виставка, — це, мабуть, промовчати. Добре, що не тільки за допомогою грошей і матеріальних цінностей можна показати любов і повагу до цих непростих, особливих людей. Я думаю, що кожен присутній отримав справжнісінький урок милосердя. Дивлячись на світліни, водночас і крається, і радіє серце. Чудово, що є ті, котрим діти Сонця небадужі, і їх є кому захистити. Адже краса душі таких людей безмежна».

У цілому захід довів: дух благодійності та волонтерства ще не згас у складній для суспільства час. Навпаки, розгортається з новою силою, адже світ не без добрих людей. Тож кожного дня власними силами ми можемо ошасливити частинку українського народу задля процвітання всієї нації.

**Іванна ТОМЧИЧ
та Ірина ОЛАГ,**

студентки відділення журналістики.

3 днем народження

**Вельмишановний
Федоре
Григорійовичу!**

Прийміть

сердечні вітання

й найкращі

пожання з

нагоди Вашого дня

народження!

Нехай невечерпна

енергія й оптимізм

і надалі будуть

Вашими постійними

супутниками в житті,

а доля подарує багато

світлих літ у мирі та

доброті.

Глибоко переконані, що

Ваші знання й уміння,

багатий досвід роботи та

широкий спектр наукових

інтересів стануть надійним

підґрунтям успішного

виконання завдань на шляху

розбудови та процвітання

нашого університету!

Бажаємо Вам святкового

настрою, доброго здоров'я,

успіхів та довгих років

щасливого життя!

Трудовий колектив УжНУ.

ІСТОРИЧНИЙ ПОГЛЯД

PER ASPERA — AD ASTRA!

3 історії зародження й розвитку Ужгородського національного університету

Закінчення. Початок у №№ 1 (147), 2 (148), 7 (153), 8 (154).

Поступ фізичного факультету за рахунок розвитку його кафедр надав прискорення всьому університету. Молода потужна поросль талановитих випускників УжДУ, котрі бажають продовжувати науково-педагогічну діяльність в університеті, з'являється на всіх підрозділах. Це призвело до кількісного і якісного зростання вишу в 60 — 80-ті роки. Спеціальності, що існували, уже не задовільняли попит суспільства. Це стимулює відкриття в альма-матер нових факультетів, спеціалізацій. У 1960 р. розпочав роботу загально-технічний факультет, а за 2 роки, у 1962-му, — загальнонауковий із 4 відділеннями: гуманітарним, економічним, агробіо-географічним і математичним. На філологічному факультеті в 1963 р. заснували відділення угорської мови і літератури з метою підготовки вчителів для шкіл з угорською мовою навчання. Створено вечірній факультет університету (1965). У 1966 р. відкрито факультет романо-германської філології, а фізико-математичний розділено на два окремі підрозділи. Пункт спостережень за штучними супутниками Землі в 1969 р. перетворено на лабораторію космічних досліджень. У 1970 р. почало працювати підготовче відділення.

Відчутною матеріальною допомогою для розвитку науки в університеті були госпдогвірні наукові теми та проблемні науково-дослідні лабораторії (ПНДЛ).

Дбало керівництво університету й про оздоровлення, змістовний відпочинок студентів та викладачів. Із цією метою в 1964 р. з ініціати ректора Д.Чепура почалася спорудження спортивно-оздоровчої бази «Скалка». У пам'яті багатьох тисяч людей вона залишила найприємніші спогади. У 1986 р. частиною «Скалки» стала й гірськолижна база «Плішка».

Традиційним у 80-их роках був весняний загальноуніверситетський легкоатлетичний крос у Комсомольському парку.

Перлиною УжДУ була й залишається самодіяльна чоловіча хоровая капела «Боян». Вона виникла в 1963 р. спонтанно, коли співробітники на фізмати, обговорюючи участь факультету в огляді художньої самодіяльності, раптово заспівали «Ой, хмелю ж мій, хмелю...». Це було так гарно, що вже не вдалося побороти бажання співати разом регулярно. З плином часу любителів співу в університеті з'явилося багато, тому й створили хорову капелу, якій 1971 р. присвоїли звання народної. Вона прогрімала гарними чоловічими голосами в багатьох містах СРСР і близького зарубіжжя, брала участь у різноманітних конкурсах і фестивалях. Виступ боянівців — справжнє свято для душі.

Художньо самодіяльність університету доповнив ансамбль пісні і танцю «Шовкова косиця», створений 1977 р.

Усі ці прояви росту діяльності університету в 60 — 70-х рр. показали, що залишатися в межах тих приміщень, із яких починався університет, — неможливо. Очевидною стала потреба в будівництві нових корпусів вишу, водночас і компактного студентського містечка. Його планували розмістити вздовж берега р. Уж, на теперішній Студентській набережній. Із цією метою вже в 60-их рр. побудували 3 гуртожитки, розмістили здоров'я пункт, здали в експлуатацію першу чергу спорткомплексу. Та комусь із можновладців не сподобалося місце, яке було, на думку багатьох в університеті, насамперед ректора Д.Чепура, ідеальним. Здолати опір чиновників не вдалось, і ось у тоді ще важкодоступному районі, на північно-західних пагорбах біля міста, по сусідству з виноградниками, з'являється перша ластівка студмістечка — гуртожиток готельного типу на 1449 місць. Того ж року зі звичною для того часу «помпою» заклали меморіальну

плиту на місці головного корпусу майбутнього вишу. Будівництво університету через малодоступну для підвозу будівельних матеріалів горбисту місцевість, відбувалося важко за відсутності надійних шляхів, віддаленості комунікаційних мереж і нестачі коштів. Здана в експлуатацію в 1980 р. будівля була в такому стані, що ще тривалий час доводилося вдосконалювати її як ззовні, так і зсередини. Будівництво наступного корпусу, розпочате 1989 р., розтягнулося на два десятиріччя. Це й не дивно, адже на підході постали неймовірно важкі як для вишу, так і для всієї країни 90-ті роки! Усі проблеми закладу вже самостійної України лягли на плечі 8-го ректора УжДУ — Володимира Юлійовича Сливки. Призначений на посаду в 1988 р., він у 1993 став першим ректором, обраним колективом університету на подальший термін.

Народився В.Ю.Сливка 1943 р. в с. Котельниці, що на Воловеччині. Життєвий шлях очільника, найкращим на відрізок, пов'язаному з УжДУ, може бути кваліфікований як блискучий: у 27 років — кандидат наук, старший викладач, у 30 — завідувач ПНДЛ, у 39 — доктор наук. У 1983 р. наймолодшому в УжДУ доктору фізико-математичних наук присвоєно звання професора. Цього ж року, після смерті Д.Чепура, В.Сливку затвердили завідувачем кафедри напівпровідників. У 1986 р. до зазначеної посади додається крісло проректора з наукової роботи, а в 1988 р. призначено й ректором УжДУ.

Неймовірно, але факт, що в житті двох найвідоміших в історії УжДУ ректорів — Д.Чепура та В.Сливки — спостерігається таємничо паралель. Вихідці із селянських родин, вони обоє, дякуючи лише Богом дарованому таланту, самотужки й у короткий термін домоглися дивовижних висот: тривалість перебування на посаді ректора — 15 і 16 років

відповідно; пішли з життя відносно молодими — у 60 і 61 рік; обоє зазнали гіркого зради й трагічного відходу у вічність.

Учень і вихованець Д.Чепура, В.Сливка під впливом могутнього інтелекту й харизматичної аури наставника отримав від нього в спадок не лише пости, а й стиль роботи, масштабність мислення. Це допомогло вишу і його керівникові гідно пережити складні роки перебудови. Долаючи перешкоди, університет не лише утримав усі здобутки, а й продовжував розвиток, зберігаючи високий рейтинг. У 1993 р. УжДУ акредитовано за IV рівнем.

Наш виш збагатився новими підрозділами: економічним та інженерно-технічним (1990), юридичним (1993), відділенням словачької філології (1994), філією Інституту міжнародних відносин КДУ (1998). З'явилися й перші лауреати Державної премії в галузі науки і техніки в самостійній Україні — професори І.Алексахін, В.Лендєл, Л.Шімон. Протягом 1992 р. створено три науково-дослідні інститути: фізики і хімії твердого тіла, фітотерапії та карпатознавства, а також Центр гунтарології, Бізнес-центр. Підтвердженням досягнень і високого рейтингу УжДУ стало надання йому, згідно з указом Президента України від 19 жовтня 2000 р., статусу національного.

Нове сторіччя принесло із собою збагачення новими факультетами (фізичного виховання та спорту, післядипломної освіти, міжнародних відносин, географічним тощо), різними кафедрами, потрібними сьогоденню спеціалізаціями. У XXI столітті УжНУ входить із запровадженням кредитно-модульної системи навчання, що допоможе вийти на рівень вищої західноєвропейської вишів і стати з ними в один ряд.

За роки існування наш університет став потужним навчально-методичним, науковим і культурно-освітнім центром, відомим не лише в СРСР, а пізніше — у

незалежній Україні, а й за межами області. Серед випускників УжНУ — не тільки освітяни, науковці, працівники охорони здоров'я, а й керівники багатьох галузей народного господарства, працівники державних установ області, держави, зарубіжжя. Позитивний вплив головного освітнього закладу Закарпаття на різні аспекти життя відчули майже всі родини нашого краю: в університеті вищу освіту отримав кожний тридцятий житель області.

Ми, закарпатці, пишаємося нашою альма-матер, удачні долі, що вона є. Наш мудрий народ здатний відділити зерно від попови.

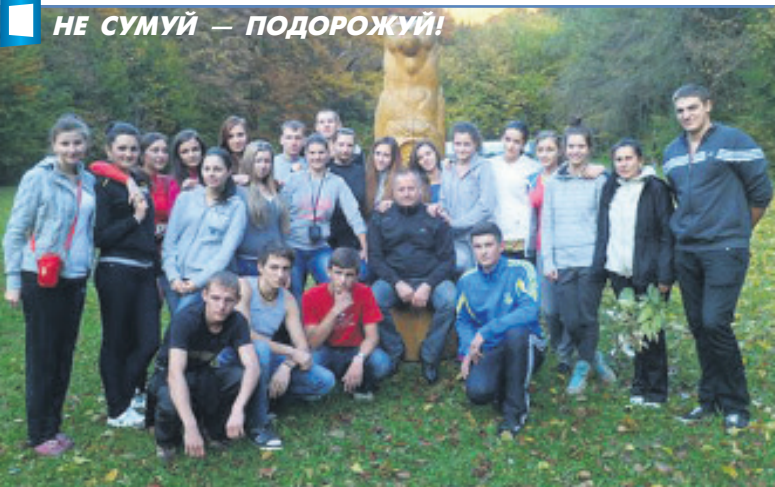
Оцінка ДВНЗ «Ужгородський національний університет» буде вагомішою, якщо вона пролунає з вуст незаангажованої людини. Журналіст Василь Ільницький писав: «...за 65-річну історію УжНУ з ним пов'язані десятки, якщо не сотні тисяч закарпатців. Це справді один із небагатьох його (Закарпаття — прим. М. Ч.) позитивних символів і чи не єдина справді світла й значима подія радянського періоду».

Пропонований читачам нарис не претендує на повноту висвітлення розвитку й досягнень УжНУ за понад його півсторічну історію. Та це й неможливо зробити в рамках одного нарису. Адже наша альма-матер — це Монблан Срібної Землі, який знаходиться в постійному русі та розвитку. Основна увага в цьому дослідженні зосереджена на першому, найважчому й найменш відомому широкому загалу етапі розвитку університету. Дякуючи вже доступним сьогодні архівним документам, ми можемо побачити в іншому світлі події тих часів, оцінити діяльність і внесок багатьох персоналії у справу розбудови УжНУ. Це треба зробити, допоки є очевидці тих подій. Якщо не ми, то хто?

М.ЧУБІРКО,

доцент кафедри ботаніки.

НЕ СУМУЙ — ПОДОРОЖУЙ!

Географи мандрують...

Немає в УжНУ такого факультету, де було б нецікаво вчитися, а тим паче на географічному. Мабуть, саме його представники подорожують чи не найбільше. Цей рік підтверджує сказане. Не встигли першокурсники отримати весь адреналін від навчання, а вже відчули себе справжніми географами — відбули в подорож частиною Західної України.

Незважаючи на те, що на дорогу довелося витратити декілька годин, усі були в гарному настрої. Перший, третій і четвертий курси, а також їхні викладачі провели захопливу екскурсію Закарпаттям та Івано-Франківщиною, стартовим пунктом якої став Карпатський біосферний заповідник. Особливо студентів здивували пейзажі Соколиного Берда. Помилуватися горами вдалося найбільше тоді, коли, доклавши максимум зусиль, усі видерлися на самий вершечок твердині. Там і провели ніч у спальних мішках. Увечері співали народні пісні навколо вогнища, а вже о 5.00 знову вирушили в мандри.

Чергову зупинку географи зробили в мальовничому містечку Яремча. Далі був Івано-Франківськ, який усіх приємно здивував. «Такого чистого міста я ще ніколи не бачила, — поділилася враження першокурсниця Катерина Годованець. — Подорож мені надзвичайно сподобалася, адже вперше цілою групою виїздили за межі області. Завдяки цьому ще більше здружилися й тепер із нетерпінням чекаємо наступної екскурсії. Особисто мені запам'ятався випадок у сувенірному магазинчику Івано-Франківська. Вибираючи подарунок рідним, ми говорили між собою закарпатською говіркою. Продавці, почувши наш діалект, були в захваті, мовляв, багато чули про цю «мову» й давно хотіли почути реально. Торговці розповіли нам про звичай і традиції, що панують у місті».

Додому поверталися через Стрий, що на Львівщині. Загалом протягом двох днів студенти разом із викладачами встигли оглянути одні з найгарніших місць у Карпатах. Те, що екскурсія залишить слід у серцях юнаків і дівчат, навіть немає сумнівів, адже виявилася не тільки цікавою, а й пізнавальною.

Наталія БІЛЕЙ,
студентка відділення журналістики.

ОДНИМ ОБЗОРМ

• **НАУКОВІ ФОРУМИ** • У рамках науково-технічного форуму, який відбувся у Києві, проведено виставки «Високі технології-2013» і «Наука, інновації, технології-2013». На них УжНУ презентував ряд своїх досягнень. У виставковому комплексі «КиївЕспоПлаза» представили стенд високотехнологічних та інноваційних розробок альма-матер. Про досягнення вишу, зокрема, інформували професор кафедри прикладної фізики Володимир Козубовський та директор НДІ ЗАТ, кандидат фізико-математичних наук Йосип Головач. Представники ж інших українських вишів виявили інтерес до проєктів УжНУ й домовилися про зустріч в Ужгороді для підготовки договорів про співпрацю. А за участь у виставці «Високі технології-2013» наш заклад нагородили дипломом від оргкомітету; крім того, за високий науково-технічний рівень розробок та їхню інноваційність — дипломом НАН України.

Ярміла ГАРМАСІЙ,
студентка відділення журналістики.

• **ЗАСІДАННЯ** • У Кабінеті Міністрів України під головуванням віце-прем'єр-міністра К.Грищенка відбулося засідання робочої групи, у яку взяв участь і проректор з науково-педагогічної роботи Ужгородського національного університету, професор Юрій Переста. Тема зібрання — розгляд питання державного фінансування інтернатури лікарів-випускників указаних навчальних закладів.

• **ЗУСТРІЧІ** • Надзвичайний і повноважний посол Угорщини в Україні Міхаль Баср уже вчетверте зустрівся зі студентами УжНУ. Цього разу — у залі засідань Вченої ради університету. Модератором зустрічі виступив ректор університету Федір Ващук. Пан Міхаль провів лекцію на актуальну тему — «Енергетична безпека в Центрально-Східній Європі» та відповів на запитання присутніх. Він проаналізував і проілюстрував стан енергетичного забезпечення Західної й Центральної Європи, порівняв газотранспортні системи України, Угорщини та інших європейських країн. Посол запропонував певні дії для поліпшення рівня енергобезпеки для нашої держави.

Оксана ПІТРА,
студентка відділення журналістики.

• **СТУДЕНТСЬКЕ САМОВРЯДУВАННЯ** • У конференц-залі ректорату УжНУ молодь обирала представників студентського самоврядування вишу на 2013/2014 навчальний рік. Головою студради виявили бажання попрацювати в цьому навчальному році троє студентів: Іван Граб (фізичний факультет), Віктор Опаленик (факультет туризму та міжнародних комунікацій) і Михайло Кіш (факультет європейського права і правознавства). Визначали нового очільника студентського самоврядування близько двохсот делегатів відкритим голосуванням. Після передвборчої агітації, дебатів та відповідей на запитання делегатів 140 голосів було віддано за Івана Граба. Інші висуванці стали його заступниками.

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

Науковий скарб Петра Лизанця

Відомий учений-мовознавець, завідувач кафедри угорської філології, доктор філологічних наук, заслужений професор УжНУ, заслужений діяч науки і техніки України П. Лизанець уперше презентував результати своєї активної 55-річної науково-дослідницької діяльності в галузі української та угорської мов.

Петро Миколайович — визначна постать не лише в рідному краї, а й у цілій Україні. Він двічі був деканом (філологічного та гуманітарно-природничого факультетів УжНУ), упродовж

48 років очолює кафедру угорської філології. До того ж від створення й до тепер авторитетний науковець нашого університету — ще й директор Центру гунгарології.

У 30-томному ж зібранні, яке вийшло друком у видавництві «Карпати», розміщені наукові праці й статті, монографії, зібрані під час фольклорних записів матеріали, рецензії на наукові праці закордонних і вітчизняних учених. Також сюди увійшли газетні публікації, відгуки на дисертації, автореферати. Тепер українському читачу будуть доступні дослідження вченого, які виходили друком у різних наукових збірниках і журналах не лише України, а й інших країн Європи, а також Америки. Але навіть таке ґрунтовне видання не охопило

усіх робіт Петра Лизанця: окрім тридцяти томів були виставлені й видання інших праць, словники та підручники, авторські розробки й мовознавчі атласи.

Невипадково, що серед гостей такої знакової події були консул Угорщини в Україні, ректор УжНУ, завідувачі кафедр вишу, науковці, колеги, письменники та колишні студенти. Присутні із захопленням ділилися враженнями від презентації та висловлювали подяку вченому за його внесок у розвиток науки. А очільник нашого вишу Федір Ващук з гордістю повідомив, що найближчим часом буде подано клопотання про присвоєння Петру Лизанцю ордена Ярослава Мудрого.

Анна МАЛАХОВА,
студентка відділення журналістики.

ВИСТАВКИ

Пам'яті Михайла Брацайка

14 жовтня, разом зі святом Покрови пресвятої Богородиці, ми вшановуємо пам'ять відомого закарпатського політичного й культурного діяча Михайла Брацайка. Невипадково саме у великій релігійній торжества з'являються на світ обдаровані особистості. Напевно, вони обрані для вірного служіння народу. З нагоди 130-річчя з дня народження М.Брацайка працівники Відділу карпатики Наукової бібліотеки УжНУ підготували виставку.

Виходець із Берегівської округи (с. Блажієво) чимало зробив для розвитку рідного краю, зокрема був головою Центральної руської народної ради, одним із засновників Руської хліборобської партії та редактором газет «Руська нива», «Українське слово», також ухвалив до складу проводу крайового товариства «Просвіта». Працював М.Брацайко й на театральній ниві (головою дру-

жеств «Руського театру», «Український театр «Нова сцена», «...з обмеженою порукою в Ужгороді», виступав і автором рецензій на театральні вистави).

М.Брацайко — один із активних будівничих Карпатської України. Він автор одноголосно схваленого карпатоукраїнським парламентом на засіданні Союзу 15 березня 1939 р. конституційного закону (ч. 1) про незалежність молоді держави. Промова діяча була насичена національно-патріотичним духом. Автор твердо вірив, що ми все-таки житимемо в незалежній державі: «По тисячолітній неволі наша земля стає вільною, незалежною та проголошує перед цілим світом, що вона була, є й хоче бути Українською... нема такої сили, яка могла б знищити душу, сильну волю нашого українського народу».

Серед іншого на виставці організатори представили також статтю «Студенти і політика», опубліковану в «Ювілейному альманасі Союзу підкарпатських руських студентів у Празі» (1931 р.). Питання, які поставив автор ще в ті роки, не втрачають актуальності

й досі. На думку М.Брацайка, студенти повинні брати активну участь у політичному житті, бо політика — частина соціуму. Спудей повинні долучатися до створення держави, а на це потрібно «багато творчої праці і величезних жертв».

М.Брацайко порушує й національне питання: треба навчати, просвітлювати народ, щоб люди чітко визначилися, хто вони, «яких батьків діти». Автор вірить, що наша молодь «буде авангардом і буде боротися за ідеали та права свого народу».

Про М.Брацайка можна говорити багато, адже він жив, щоб розкрити ланцюги неволі рідного краю, щоб зміцнити віру народу в краще майбутнє та вселити нескоримий ні долі, ні обставинам дух патріотизму в зболілі серця західних українців.

Звичайно, доля М.Брацайка, як і всіх відомих діячів, стелилася терновим шляхом. Арешти, поневір'яння, звільнення з роботи сипалися з рукава. І врешті, те, чого й було варто очікувати від такого життя — смертельні недуги. М.Брацайко помер у 81-річному віці, але краямна залишив вагомий спадок у вигляді невичерпної віри в краще майбутнє та нескореного духу в боротьбі за незалежність.

А нам весь час варто задумуватися, «чиїх батьків ми діти», вивчати історію та творити нову державу з чітко визначеною національною ідеєю.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
студентка відділення журналістики.

ЛЕКЦІЇ

Про особливості лісогосподарювання в Швейцарії

Надзвичайно насиченою виявилася програма роботи експерта з наближеного до природи лісівництва та багатофункціонального ведення лісового господарства, швейцарського лісівника з 35-річним стажем Еріха Обергольцера в рамках українсько-словацького трансграничного проєкту «Безперервне навчання лісівників задля кращого ведення лісового господарства».

Крім участі у двох спільних польових навчальних семінарах в Україні і Словаччині, практичних вправ на пробних площах, створених у рамках проєкту, пан Обергольцер прочитав лекцію про різноманітне лісівництво й студентам кафедри лісового господарства Ужгородського національного університету.

Гість у своїй презентації розповів про основні характеристики різноманітного (наближеного до природи) лісівництва, його принципів і відмінності, історію виникнення цього підходу в Швейцарії й поточну ситуацію, зокрема торкнувся

економічного аспекту різноманітного лісівництва. До прикладу, цікавим є той факт, що тепер у Швейцарії всі лісові ресурси поновлюються природним шляхом, і країна вже протягом 10 років не витрачає жодних коштів на штучне лісовідновлення.

Цікавим виявилось спілкування пана Еріха зі студентами щодо мотивації стати лісівником. Лектор запитав студентів, що саме привело їх до вивчення лісового господарства, а для заохочення розповів власну історію становлення як лісівника. Також гість наголосив на

важливості практичного навчання, оскільки для нього особисто 11 місяців практичної роботи в лісі після трьох років теоретичного навчання стали «проривом» у розумінні лісівництва. Викладач переконував студентів: навіть якщо у їх програмі навчання не передбачено практичної роботи, усе одно потрібно йти до лісу, спостерігати за ним і вчитися у природи, як правильно господарювати.

Лекція збрала 25 студентів першого та третього курсів відділення лісового господарства.

ТВОРЧІ ВЕЧОРИ

100-річчя ушавленого майстра
Василя Свиди

У приміщенні Закарпатського художнього музею ім. І. Бокшая відбувся ювілейний вечір та виставка творів Василя Свиди до 100-річчя від дня народження цього славетного скульптора-різьбяря та народного художника України, першого на Закарпатті лауреата Національної премії ім. Т. Шевченка.

На захід прийшло чимало прихильників творчості автора, а також просто охочих побачити роботи великого майстра. Свято розпочали зі вступного слова прожиттєвий шлях художника. Його життя було нелегким, народився в селі Пацканьово неподалік від Ужгорода в звичайній селянській сім'ї. В 14 р. утратив батька — довелось підтримувати матір у вихованні братів та сестер. В. Свіда почав працювати на різних роботах, але й знаходив час для улюбленого заняття — різьбив на всіх предметах, які його оточували. Спочатку виходили якісь дощечки й шкатулочки. Так і народився потяг до високого мистецтва, яке у власному виконанні вдосконалював з роками. 1934 р. закінчив художньо-промислово-школу для обробки дерева в селі Ясіня (Рахівського району). Викладачі школи навчили талановитого юнака високої естетики, розумінню прекрасного, що художник і зумів пронести через усе своє життя. Згодом працював у майстерні церковного мистецтва в Брно (Чеська

республіка).

Василь Іванович був унікальною людиною, котра у своїй творчості зуміла поєднати любов до народної скульптури та мистецтва з високими професійними прийомами, якими він і дихав. Розглядаючи роботи митця, не можна не помітити риси самого автора в них. Майстер відтворював у власних творах свою причетність до простого селянського життя. Це і стало, напевне, родзинкою робіт В. Свиди.

Аби вшанувати пам'ять скульптора, на виставку завітали чимало відомих людей у краї, які виступили з вітальним словом. Серед них і Олександр Ледида — голова Закарпатської обласної державної адміністрації, заступник голови обласної ради Андрій Сербайло. Були й інші запрошені гості — художники, митці, діячі (В. Раковець, Л. Білоус, І. Небесник, В. Микита та інші). Василь Раковець, зокрема, зазначив: «У творах Василя Івановича все наше. Саме тому його так цінують і люблять закарпатці!»

Поки учень різьбяря Г. Товтин та молодий художник М. Бережник,

Із робіт автора

котрий учиться на роботах скульптора, понесли квіти на могилу Василя Івановича, заслужений академічний Закарпатський народний хор представив гостям улюблену пісню В. Свиди «Вівці, мої вівці».

До створення заходу долучилося чимало людей, але чи не найбільше — син митця Ярослав Васильович. Він подякував усім за надану допомогу й розповів, що цьогорічна виставка є однією з наймасштабніших: «Нам удалося навіть привезти роботи з Києва, котрі становлять національну цінність».

Після завершення урочистостей гості мали змогу роздивитися роботи художника й зробити світлини.

**Галина РИГАН,
Ярміла ГАРМАСІЙ,**
студентки відділення журналістики.

Одним абзацом

• **ЗБОРИ** • У приміщенні ректорату УжНУ проведено збори Наукового товариства студентів та аспірантів. Присутній на заході ректор вишу Ф. Ващук зазначив, що студентська наукова робота допоможе університету здобути статус дослідницького. Головою НТСА вишу обрали Миколою Сюська, студента-магістранта факультету європейського права та правознавства УжНУ. Його заступником став аспірант філологічного факультету Дмитро Тодер.

Учасниками перших зборів правління наукового товариства студентів та аспірантів УжНУ були не тільки голови факультетів, а й голова профкому студентів Андріана Завадяк та голова Студради УжНУ Іван Граб. Також на засідання запросили Віктора Петрова — координатора стипендійної програми «Завтра.UA» в області. Він розповів про умови участі та перспективи, які відкриваються перед лауреатами цієї програми Фонду Віктора Пінчука, спрямованої на підтримку талановитої молоді України й допомогу в реалізації власних проєктів. Крім цього, на засіданні вирішили утворити відділення семінарів, конференцій, конкурсів і змагань.

Вікторія КУЗЬМА,

студентка відділення журналістики.

• **ФЕСТИВАЛІ** • На фестивалі «Наші таланти тобі, альма-матер» цього року учасників було аж 19, тому свято тривало 2 дні. Студенти як тільки не захоплювали залу: і танцювали, і співали, і вірші читали, і виступали зі своїми командами КВН, і демонстрували хобі. У підсумку перше місце «Студосені-2013» здобули представники факультету здоров'я людини, друге — філологічний факультет, а третє — факультет міжнародних економічних відносин. Переможці отримали відповідні грошові винагороди, а всі охочі могли продовжити святкування в клубі «Прага», де вхід для учасників заходу зробили безкоштовним.

• **ПРЕЗЕНТАЦІЇ** • В Ужгородському прес-клубі відбулася презентація музичного відеокліпу, відзнятого на VI Параді наречених в Ужгороді. Одна з груп на цьогорічному Параді наречених під назвою «Шоу-бізнес» (під керівництвом Творчого об'єднання «Маріанна Сухолова & PARTY ZONE») вирішила реалізувати головну ідею й зняти музичний відеокліп. До його створення долучився й викладач кафедри журналістики, відеограф, автор сценарію Іван Бабушак.

РОДИНКИ

Запрацював унікальний
парк Шенборна

На Перечинщині відбулося урочисте відкриття першої черги реконструкції парку Шенборна в урочищі Воєводино, який незабаром має стати однією з найпривабливіших туристичних родзинок краю. Територію площею 12 га облаштували три роки. Парк уже запрацював для всіх відвідувачів і викликав шире захоплення у зв'язку з надзвичайно гарними краєвидами, якісною роботою та оригінальними туристичними цікавинками, яких не бракує.

Чи не кожен камінець у парку дихає історією австро-угорської імперії, у часи якої й жили Шенборни. Кожен об'єкт також має своє символічне значення. На вході — брама з 4 базовими шпильями (кількість пір року) та 12 шпильями, що символізують число місяців у році. По обидва боки — вежі, праворуч — угорська, інша — австрійська з гербами й прапорами двох держав та австрійським і угорським охоронцями часів XIX століття. Далі йде дорога, вздовж якої містки, що символізують зодіакальний календар. Трохи на віддалі — міст чотирьох євангелістів, а також водяний млин св. Яна з хойрїгером, джерела Єлизавети, Франца-Йосипа й ряд незвичайних цікавинок. Одна з них — острів посеред озера, що повторює контури Австро-Угорщини 1867 р.

з далматинською сосною, куди можна переправитися на плоту. Острів обкладений 365 камінцями (скільки днів у році). Неподалік — невелике джерело святого Миколая, яке діяло тут десятиліттями. На території облаштовано й сад у вигляді кельтського календаря Друїдів (племена кельтів колись жили на Закарпатті), міні-музей «Туряньська долина» та ще чимало оригінального.

На відкритті парку зібралися високопосадовці, науковці, митці, туристи й закарпатці, котрі загалом цікавляться розвитком краю. Був і почесний консул Австрійської Республіки у Західній Україні Ярослав Наконечний. А Федір Шандор, туризмознавець, завідувач кафедри туризму й ректор із науково-педагогічної та виховної роботи УжНУ провів для учасників презентацію-екскурсію парком.

**За інформацією
Ужгородського прес-клубу.**

ПОГЛЯД У МАЙБУТНЄ

«Університет — це теж школа...»

Кожен із нас, студентів, ще зовсім недавно був безтурботним школярем. Тепер ми вже дорослі й повинні, відкинувши дитячі пустощі, упевнено крокувати до своєї мети — здобути омріяну професію.

Життя в стінах вишу, звичайно, дуже цікаве, захопливе, насичене незабутніми подіями, знайомствами. Недарма студентські роки називають найкращими, але... Навчання в університеті багато в чому відрізняється від шкільного. Інколи в нас з'являється почуття ностальгії за безтурботними дитячими роками. Воно часом приходиться і до мене.

Одного дня я вирішила завітати до школи — місця, де залишилося моє дитинство і, здається, блукає там досі просторими коридорами... Піднялася на другий поверх, зайшла до свого класу, а там галаслива дівтора — п'ятикласники. Навчання в такому віці — особлива пора. Це перехід від початкової до старшої школи. У схожому становищі зараз і ми, першокласники. Атмосфера університету для нас ще не зовсім звична. Навряд чи можна сказати, що ми почуваємо себе в його стінах, як риба в воді. Але я впевнена, що пройде час — і все стане на свої місця.

Так і в 30Ш: усе тече, змінюється. Промайне 7 років, і ці галасливі малюки теж стануть студентами. Мені захотілося дізнатися, що вони зараз можуть сказати про життя у виші.

Коли почала ставити запитання, одні навипередки прагнули проявити себе, відповідаючи на мої запитання, а інші лише небайдуже спостерігали й слухали.

Насамперед спробувала з'ясувати в малечі, яке в них поняття про університет, чим він відрізняється від школи.

Відповіді були досить цікавими:

Мирослав: «Університет — це за розмірами більший заклад ніж школа».

Мелітта: «Це другий навчальний дім. Можна отримати цікавіші знання».

Едік: «В університеті має бути сувора, показова поведінка. Треба ходити в костюмах. Там краще, ніж у школі».

Ніка: «Університет — це заклад, у якому навчаються, щоб потім піти працювати. Але треба спочатку добре вчитися у школі, щоб потрапити у вищий навчальний заклад».

Владік: «Університет — це місце, де діти навчаються докладніше, ніж у школі. Ще там більші дошки ніж у школі».

Настя: «Університет — це теж школа. Там поглиблюють знання».

Женя: «В університеті буде дуже цікаво, учителі будуть дуже суворі. Мені це подобається. Хочу в універ». Там можна знайти нових друзів».

Майже всі «п'яточки» вважають, що студенти — це вищі за освітою люди, дуже розумні. Їм потрібно більше вчитися, відповідати за свої вчинки, у них

більше клопоту, нема відпочинку, їм треба брати лише зошити та ручки на пари.

Ще я запитала в «малих філософів», що таке сесія в їхньому розумінні.

Саша: «Сесія — це коли ти йдеш в університет, там тобі вчитель викладає і ти маєш розказати».

Данило: «Це коли ти береш картку, і там питання».

Діма: «Це як збори».

Валерія: «Це як відрядження, навчання вчителів».

...«Ректор — це директор, той, що розповідає, людина, яка озвучує, відома людина», — вважають «жовторотики». А ще діти впевнені, що можна добре заробляти лише тоді, коли закінчиш університет. Тому всі в майбутньому мріють стати студентами, а бачать себе лікарями, музикантами, ветеринарами, продавцями одягу, будівельниками, банкірами, вчителями, а одна дівчинка виявила бажання стати журналісткою.

Що ж, хай збуваються мрії дітлахів, а університет радо відчинить їм свої двері...

Олеся МАТІЙ,
студентка відділення журналістики.

КОНКУРСИ

ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
ОГОЛОШУЄ КОНКУРС НА ЗАМІЩЕННЯ ВАКАНТНИХ ПОСАД
ЗАВІДУВАЧІВ КАФЕДР:

- фізичного виховання;
- педагогіки та психології;
- історії України;
- політології і державного управління;
- психології;
- англійської філології;
- системного аналізу та теорії оптимізації;
- кібернетики та прикладної математики;
- органічної хімії;
- дитячої стоматології;
- хірургічної стоматології, щелепно-лицевої хірургії та онкостоматології;
- стоматології післядипломної освіти;
- стоматології дитячого віку;
- фінансів і банківської справи;
- обліку та аудиту;
- міжнародних економічних відносин;
- країнознавства;
- міжнародного бізнесу, логістики

- та менеджменту;
- світового господарства та економічної теорії;
- прикладної лінгвістики;
- міжнародного права;
- кримінально-правових дисциплін та міжнародного кримінального права;
- міжнародного приватного права, правосуддя та адвокатури;
- адміністративного, фінансового, інформаційного та європейського публічного права;
- інформатики та фізико-математичних дисциплін;
- інформаційних управляючих систем і технологій;
- основ здоров'я;
- туризму;
- туристичної інфраструктури та сервісу;
- міжнародних комунікацій;
- хірургічних дисциплін;
- пульмонології, фтизіатрії та фізіотерапії.

Термін подання заяв та необхідних документів для участі в конкурсі — місяць із дня опублікування оголошення. Претенденти на заміщення вакантних посад повинні відповідати вимогам, установленим чинним законодавством. Документи подаються за адресою: вул. Заньковецької, 89а, м. Ужгород, Закарпатська область, 88015.

Відділ кадрового забезпечення: тел. 66-50-59.

ЗНАЙ НАШИХ!

«Іван Сила» — це сила!

Натовп людей, переповнена зала, світло вимкнене й, нарешті, очікування справджуються. Бурхливими оплесками зустрічають режисера фільму «Іван Сила» Віктора Андрієнка. Прем'єра стрічки з успіхом пройшла в ужгородському кінокомплексі «Доміон».

«Іван Сила» — український художній фільм для дітей, екранізований за книжкою відомого закарпатського письменника Олександра Гавроша «Неймовірні пригоди Івана Сили, найдужчої людини світу». Сюжет заснований на реальній історії про карпатського богатыря Івана Фірцака, котрий носив звання найсильнішої людини світу ХХ ст. На екрані його образ утілює сучасний силач Дмитро Халаджи, український спортсмен, чемпіон України з пауерліфтингу, автор понад двох десятків силових рекордів, артист цирку. Разом із ним у стрічці зіграв і інший зірковий силач — Василь Вірастюк. Обидва актори самостійно виконували всі силові номери.

У фільмі автори приділили увагу особистому життю головного героя. Показано його важкий шлях від вантажника до володаря звання найдужчої людини планети. Ідеться й про справжнє кохання. Адже як без нього?! Глядач побачить безмежно чисте й добре серце, яке керує основним персонажем усюди. Він на власному прикладі показав, що доброта й чесність володіють не меншою силою, і головне в житті — зберегти не тіло, а душу.

Сценарій фільму «Іван Сила», який написали В.Андрієнко та Ігор Письменний, став переможцем конкурсу «Коронація слова» в номінації «Кращий кіносценарій для дітей». Гроші на його створення виділила держава. Автори кажуть: стрічка стала початком відродження українського дитячого кіно. Переможцем цього ж конкурсу став і автор книжки О.Гаврош у номінації «П'єси для дітей» за твір «Цирк Івана Сили». До речі, пан Олександр був присутнім на творчому заході і вважає, що екранізація його книжки вийшла успішною: «Я як творча людина з розумінням ставлюся до того, що люди беруть уже існуючий матеріал і роблять із нього щось інше. Так навіть цікавіше. Думаю, успіх фільму гарантований. Це помітно в очах глядачів, які, стоячи, оплесками супроводжували титри».

Прем'єру фільму відвідав єпископ Мукачівський греко-католицької єпархії, владика Мілан і наголосив на тому, що Фірцак був вірним парафіянином: «У стрічці показано хрестик на грудях Івана, що свідчить про його сильну віру. Автори навіть через таку, здавалося б, непомітну подробицю демонструють нам справжнього милосердного чоловіка».

Своєю чергою, режисер В.Андрієнко наголосив: «Ми зробили не документальний фільм, а художній. Усе показано через сон маленької дитини. Мета — зобразити нового героя, якого називатимуть Іван Сила й прагнутимуть наслідувати. Вичерпнути всю силу зі стрічки й зрозуміти, що врешті-решт переможе правда».

Приємно враженими та задоволеними лишилися й родичі І.Фірцака (Кротона). Зокрема внук силача, пан Іван, зазначив: «Мене дуже зачепив фільм. Оскільки він художній, то, звісно ж, не враховані деякі біографічні подробиці. Режисер повідомив про свій задум, але останній нам був ще незрозумілим. Повірили на слово. І недарма. Я задоволений результатом». Внучка ж Фірцака, пані Рената, додала: «Ми плакали, дуже сподобалося. Та мені було замало. Я б хотіла продовження, бо все досить швидко пройшло. Адже є ще багато всього, що можна показати: про дітей, онуків, подальше життя героя. Як він виховував, яким християном був, як навчав доброти, правді. І все ж дуже добре, що творці зробили це й залишили нам таку цінну згадку».

Ніхто з присутніх не залишився байдужим. Насамкінець В.Андрієнко та В.Вірастюк роздали автографи, з усіма охочими сфотографувалися. Загалом стрічка показала надзвичайно сильну й духовну, і тілом людину. Іван Сила — новий кіногерой, котрий стане прикладом для молодого покоління. Невипадково В.Андрієнко оприлюднив неймовірну історію: «Під час зйомок в одного хлопчика було обпечено 25 відсотків шкіри. Він лежав у лікарні й питав матір, чи житиме. Мені розказали про це, я переповів Дмитру. А той зателефонував дитині, приїхав у лікарню, подарував книжку Гавроша, розповів про долю Фірцака і те, як можна відновитися. Цей хлопчина прийшов до нас на прем'єру. Ось і все. Тож якщо мій фільм урятував одне життя, то безперечно він уже недарма був знятий».

Ярослава БЕНЦА,

студентка відділення журналістики.

СВЯТКОВЕ

Бібліотечне безсоння під супровід нічного мікрофона

Книги — це краса. Краса не годує, не поїть людину, але в якийсь дивний спосіб робить її щасливою. Ще в ХІІІ ст. до н. е. на дверях бібліотеки, яку створив у Фівах єгипетський фараон Рамзес ІІ, висів напис: «Аптека для душі». З того часу витекло багато води, надворі ХХІ сторіччя. Тепер завдяки новітнім технологіям ми в змозі, не встаючи зі стільця, отримати бажану інформацію чи не з будь-якого видання в Інтернеті. Але чи лікує така «електронна аптека» нашу душу? Це вже питання.

В Ужгороді, в Закарпатській обласній бібліотеці ім. Ф.Потушняк відбулося гучне святкування, присвячене Всеукраїнському дню бібліотек. Протягом усього дня відвідувачі та гості заходу мали можливість узяти участь у цікавих майстер-класах тату й ліплення з глини від Марії Глодан та Ліни Ісак, удосталь намілюватися виставкою образотворчих робіт художниці Колін Сміт та Катерини Туз, отримати справжній урок фотомистецтва від Омеляна Коляджина в рамках фотоконкурсу «Я в бібліотеці». Мабуть, кожен відчув себе справжнім «туристом» під час екскурсії «Лабіринти книгосховища» та сміливим шукачем пригод у бібліокувстві «У пошуках бібліотечного скарбу» разом із Любов'ю Притулкою.

Уже ввечері, близько 20-ї години у читальній залі збиралося чимало любителів книжок. Незважаючи на пізню годину, ніхто не розходився, адже усім було цікаво: а що ж далі? А далі чекали... нічний мікрофон у руках юних, але вже таких обдарованих

МАЙСТЕР-ЗУСТРІЧІ

Галина Пагутяк: «Бути різноманітним — це найвищий пілотаж для будь-якого письменника»

У Закарпатській обласній бібліотеці ім. Ф.Потушняк відбулося перше візніє засідання Прес-клубу молодого журналіста УжНУ: пройшла зустріч із українською письменницею, лауреатом Шевченківської премії з літератури Галиною Пагутяк.

Розпочався захід зі вступного слова Володимира Тарасюка, керівника прес-клубу, доцента кафедри журналістики. Він привітав усіх із початком літературного вечора і висловив упевненість, що вже друге засідання поспіль на літературну тему додасть творчого натхнення молодим журналістам. Також на зустрічі був Василь Габор — редактор, видавець, дослідник і письменник, який так представив головну гостю дійства: «Хоч Галина й маленька жінка, вона боєць, котрий любить мандрувати». Своєю чергою, Юрій Бідізля, завідувач кафедри журналістики, професор, подякував В.Габору за увагу до рідного краю

поетів, виступ гурту «Цедра» та неперевершена музика для душі від ансамблю скрипалів під керівництвом Олени Короленко. Право першого, вступного слова надалося поету та прозаїку Василю Густі, котрий привітав гостей зі святом та прочитав теплого вірша, присвяченого скарбниці книжок Закарпаття, та продемонстрував трейлер до фільму «Іван Сила». Над чашкою свіжо завареного чаю, яким пригощали всіх охочих, підіймалася пара, відтак вечір продовжили. До нічного мікрофону, мов за естафетою, підходили Віталіна Коваль, Катка Мучичка, Віктор Григаш, Валентина Янковська, Віктор Опаленик, Мар'яна Бойко, Антон Бадида, Василина Наконечна... *М.Бойко, студентка філологічного факультету УжНУ*, зокрема, зазначила: «Неймовірні враження, «круті емоції» і купа почуттів мене огортають. Не очікувала, що вечір виявиться таким насиченим. Чудово те, що я послухала інших і мене почули, побільше б таких літературних вечорів. І хоч завтра на пари, вставати з півнями, а зараз півгодини доводиться чекати

таксі до гуртожитка, я щаслива, що «провела ніч у бібліотеці».

Відвертими почуттями в поезії та прозі дебютантів було неможливо не перейнятися і не заслухатися. Їхні особливі погляди в розширених зінціях і тремтливій, несміливій голосячій ажіої не відпускали додому. Мабуть, нікого не залишили байдужими яскраві поетичні виступи Марічки Черничко в супроводі талановитого аматора за фортепіано Валентина Качмара та Томаша Дежа з його проникливою поезією. І на десерт гурт «Точка кипіння» підготував чудовий акустичний концерт, порадував прем'єрою нових пісень у виконанні талановитої вокалістки Ірини Воронинцевої. «Що ж, кому завтра зранку на пари, кому на роботу, але хай ліхтарики під очима не видають, що цю ніч ви провели в бібліотеці», — на такій приємній і позитивній ноті завершила вечір чарівна ведуча Євгенія Напуда. Доречно було б подякувати усім бібліотекарям, які чесно й вірно трудяться на ниві книгосховища. Здається, їхня праця невидима, але така важлива й потрібна нам. Цей захід показав, що усе ж бібліотека живе, люди хочуть відчувати сторінки книжки на дотик і завітати до неї в гості. Тож хай так буде завжди!

Валерія ЗЕНИНЕЦЬ,
студентка відділення журналістики.

й прилучення до літературних вечорів. Також Юрій Михайлович привітав Галину Василівну з тим, що вона є однією з небагатьох жінок-лауреатів Шевченківської премії. Приємністю стала й присутність серед гостей Василя Густі — поета, прозаїка, перекладача та голови обласної організації НСПУ, а також інших письменників краю та викладачів кафедри української літератури УжНУ.

Глядачі мали змогу ознайомитися з книжками авторів, які видали свої нові творіння нещодавно.

Після привітань пані Галина зізналася, що найдорожча її книжка — «Писар Східних воріт притулку», адже в ній удалося вийти за межі літератури. Головне питання, яке порушено в названому романі: чи може людина знайти свій абсолютний притулок. «Його потребують ті люди, котрих не сприймає суспільство. Найкращий притулок для мене — це мої книжки», — зазначила Г.Пагутяк.

Цікаво, що всі видання письменниці фактично починаються зі снів, у яких вона бачить принаймні одне речення: «Тільки у снах ми справжні й відповідаємо своїй сутності». Галина Василівна також поділилася секретом написання своїх творів, розповіла про те, що навчилася контролювати свої сни та писати «за бажанням». Перед тим, як розпочати роботу над новою книжкою, авторка спочатку поринає в роздуми, відтак береться за перо.

Г.Пагутяк — прихильниця того, що справжній жінці потрібно бути сильною, але не настільки,

аби чоловік відчував себе некомпортно. Проте в жінці мають бачити особистість, адже вона теж людина.

На запитання директора Інституту іноземної філології, письменника Михайла Рошка «Яким для вас є ідеальний текст?» пані Галина відповіла: «Найкращий твір, на який потрібно рівнятися кожному письменнику, — «Доктор Фауст» Томаса Манна». А ще гостя зазначила: в українській літературі не вистачає справжньої фантастики, і навіть багато хто не відрізняє її від фентезі. «Я з раннього дитинства любила читати фантастику та годинами поринала в роздуми. Моєю улюбленою книжкою залишаються «Нашадки скіфів» Володимира Владка. Коли я побачила це видання на одному з книжкових форумів, навіть просьльозилася».

На завершення Юрій Михайлович подякував працівникам бібліотеки за те, що вони досить часто проводять такі літературні зустрічі, і запросив Галину Василівну на відділення журналістики, аби ще більше охочих мали змогу познайомитися з геніальною письменницею. Володимир Тарасюк також подякував працівникам бібліотеки, а ще всім присутнім за те, що долучилися до цієї літературної події.

Загалом атмосфера була теплою та хотілося творити щось своє, нове й цікаве.

Христина ГОЗДА,

Мирислава ВЕРБИЩУК,

координатори Прес-клубу молодого журналіста, «Погляд».

Фото **Христини ГОЗДИ.**

ФЕСТИВАЛИМО

«Інформаційна миска» стає всеукраїнською

На відділенні журналістики УжНУ є гарна традиція — знайомство з першокурсниками, котрі лише починають своє студентське життя. Викладачі щороку влаштовують свято, де новачки можуть ближче поспілкуватися з однокурсниками, знайти спільну мову зі старшими колегами, а також дізнатися трохи більше про своїх наставників. Отож чим живуть майбутні акули пера, крім навчання, дізнаємося з осіннього фестивалю «Інформаційна миска».

Цьогоріч захід, який започаткував викладач кафедри журналістики Віталій Завадук, відбувся вже втретє і пройшов у комплексі відпочинку поблизу села Оріховиця (Ужгородський район). Уперше завдяки ініціативі завідувача кафедри журналістики Юрія Бідзілі

заряд на цілий рік. Обожаю такі заходи, коли викладачі до нас ближче, коли неформальна атмосфера, коли можна так чудесно відпочити».

Ірина Левіна, студентка 5 курсу: «Для мене цьогорічна інформаційна миска особлива, оскільки остання як для студентки. Під час нашої презентації навіть розплакалася, говорячи про викладачів і усвідомивши одночасно, що це — справді востаннє. Атмосфера була дуже особливою, дружньою: усі курси спілкувалися між собою, спілкувалися й із дівчатами з Луцька. Їх приїзд — своєрідна родзинка «Інфомиски». Сподіваюся, що й далі прийжджати на фестивалі і щиро вірю: з кожним наступним роком наш журналістський фест набиратиме обертів».

Олександра Артюхіна, випускниця відділення журналістики: «Емоції — найпозитивніші! Я дуже рада, що вдалося вибратися, побачити своїх однокурсників, поспілкуватися з ними, адже досить давно не бачилися. А ще зустріли друзів із молодших курсів. Також утішно було бачити викладачів, поспілкуватися з ними про насущне. Дуже порадували першокурсники — такі класні діти приєдналися до великої журналістської родини! Як завжди легка, невимушена, позитивна атмосфера дала величезний заряд позитиву на місяць уперед! А ще це була можливість поностальгувати, адже досі не віриться, що ти уже випускник».

Студенткам із Луцька також дуже сподобався захід. Вони хотіли б щось подібне бачити й у себе, а ще пообіцяли прийти знову. Отже, молодь із нетерпінням чекає наступного року, щоб укотре відпочити наповну, відчути атмосферу справжньої журналістської родини!

Андріана КОФЕЛЬ, Ярміла ГАРМАСІЙ,
студентки відділення журналістики.
Фото випускниці відділення журналістики **Габріелли РУДЕНКО.**

набув статусу всеукраїнського. Зокрема приїхали гості зі Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки. Крім кафедр журналістики, організаторами дійства виступили Управління інформаційної діяльності та комунікацій із громадськістю Закарпатської ОДА, ректорат, профкоми викладачів і співробітників та студентів вишу.

Подібні заходи передбачають розкриття здібностей медійників у екстремальних умовах, уміння якнайкраще презентувати свій край, позмагатися в приготуванні їжі на відкритому вогні, продемонструвати фізичні можливості тощо.

Що ж чекало на медійників конкретно? Сім команд (з 1 по 5 курс, випускники та гості з Луцька) демонстрували свої вміння в різних конкурсах. Крім змагань на розведення багаття, приготування їжі, інформаційних презентацій, представлення медійних гасел та анекдотів про журналістів, були ще спортивні турніри. Розмови здібності учасники виявляли в шашових баталіях, фізичну підготовленість — в армреслінгу, закидуванні м'яча в ціль та стрибках у мішках.

Нагородження переможців відбулося під вечір — настільки насиченою видалася програма. Команди оцінювали викладачі кафедр, включаючи в. о. декана філологічного факультету Галину Шумицьку та завідувача підрозділу Юрія Бідзілію. Третє місце в загальному рейтингу посіли першокурсники, котрі вже є частиною дружнього журналістського колективу. Другими стали друго-

курсники, а виграли І Всеукраїнський фестиваль третьокурсники. Утім усі команди виступили достойно. Особливо хочеться виділити випускників, котрих цього разу включили в програму поза конкурсом. Самобутнє враження справили й гості з Волині та інші команди.

У рамках фестивалю ще пройшов конкурс на кращий журналістський матеріал краєзнавчого характеру. Лауреатами стали Аліна Демчук із Луцька, другокурсниця Христина Гозда й третьокурсниця Вікторія Кузьма.

Невід'ємна частина заходу — відправлення листів у спеціальну скриньку «Таборові чутки». Наприкінці заходу повідомлення публічно оголошували або ж віддавали адресатам із позначкою «Особисто». Чимало послань отримали від спудеїв їхніх наставників. А ще студенти грали в різні ігри, співали під гітару — ближче знайомилися один з одним.

Ось якими були враження учасників:

Оксана Пітра, студентка 3 курсу відділення журналістики: «Порівнюючи з минулим роком, тепер наш фестиваль став набагато кращим. Природа — просто неймовірна. Цього року бограч-фест отримав статус всеукраїнського. Студентки з Луцька представили себе належно, нічим не гірше від наших студентів. Найкращим сюрпризом і найприємнішою звісткою було те, що ми зайняли почесне 1 місце. Я дуже вірила в нашу перемогу й почувалася неймовірно щасливою. Дістала позитивний

першокурсника предметами. «У перші тижні навчання все здається новим, цікавим і незвіданим. На пари приходимо із задоволенням та цікавістю», — розповідає студентка першого курсу Вікторія Брензович. Та два місяці пролетіли швидко. Журналісти згадують «Інформаційну миску», геодезисти — поїздки в печеру «Млинки», суспільники — Бограч-фест «Студентський смак»... На кожному факультеті щось своє. Проте з наближенням

ДЕНЬ ПЕРШОКУРСНИКА

Із роком, казкою, інтелектом...

Захід пройшов у Студентському центрі дозвілля «Ювентус». Головними організаторами виступили голова профбюро Яна Баніна, громадський декан Іветта Бонгар, Василина Наконечна, Христина Піта, Василина Халус та Міс УжНУ Марія Воробець. Вистачало й спонсорів. Ними стали Валентин Штефаньо, Профком студентів УжНУ, депутати міської ради Олександр Доктор, Сергій Травницький, Богдан Андрій та магазин «ТопСікрет».

Свято весело провів Іван Граб, а гостей порадували виступи першокурсників. Особливого позитиву додав дует старшокурсниць «Чорна мачка», команда фізичного факультету «FiFa» й студія сучасного танцю «Бліц».

Головним же на святкуванні став конкурс «Міс Інституту». Його оцінювало журі на чолі з ректором УжНУ Федором Ващуком.

Змагання в боротьбі за корону складалося з чотирьох турів, у яких кожна учасниця показувала свої красу та інтелектуальні здібності. Зокрема перший вихід був у стилі «Рок-дів». Наступний — казковий: учасниці перевтілювалися у фантастичних героїнь. Третій вихід — «Men's world», у котрому дівчата красувалися в чоловічих костюмах. Аби засвідчити, що студентки на ІФ не тільки вродливі, а ще й розумні, влаштували інтелектуальний конкурс. Саме після нього глядачі оплесками обрали дівчину, яка сподобалася їм найбільше.

Переможницею конкурсу, а також «Міс Усмішкою» і «Міс Фото» стала Катерина Ратушняк. Вона зізналася:

«Щойно мені запропонували взяти участь, я із сумнівом, але погодилася. Думала, виступлю хоч для забави, проте з великим захопленням ходила на всі репетиції, підбирала відповідні образи. Мені було цікаво та весело проводити час у цій атмосфері. Коли оголошували переможницю, я навіть подумати не могла, що пролунає моє ім'я. Емоції просто переповнювали. Незабутні відчуття! Участь у конкурсі додала трохи сміливості та впевненості в собі. Надзвичайно вдячна всім, хто підтримував й уболівав за мене».

Переможниця отримала подарунок — подорож Європою.

Загалом кожна учасниця була нагороджена призами та відзнаками. Так, «Міс Шарм» стала Валерія Смужаниця, І віце-міс, а також «Міс глядацьких симпатій» — Кетрін Петах. Звання «Міс Дружелюбність» дісталася Ріммі Повшик, у номінації «Міс Конгеніальність» перемогла Марина Пушкарівич. «Міс Елегантність» — Ганна Жук, «Міс Оригінальність» — Анна-Марія Дан.

Якою ж повинна бути справжня міс, відповів в. о. директора ІФ Михайло Рошко: «Насамперед, жіночною для того, щоб допитися чогось у житті. Тим більше, якщо бачить себе на сцені, адже усім відомо, що шоу-бізнес досить жорсткий. Повинна мати силу характеру, не здаватися, не боятися труднощів та впевнено крокувати до своєї мети. Бути цілеспрямованою, терплячою, уміти тримати удар, не опускати рук, коли стане важко, а найголовніше — уміти серйозно працювати над собою».

День першокурсника в Інституті іноземної філології подарував і студентам, і викладачам масу приємних емоцій та позитивних вражень, тож іще довго залишатиметься в пам'яті!

Антоніна КОРНУТА, Мирослава ЗІЛІНЕЦЬ, Джемка ВАЙДА, Вікторія ВОЛЬФ,
студентки відділення журналістики.

ВРАЖЕННЯ

Уже два місяці як студенти...

У 2013 р. було дуже багато випускників шкіл, охочих потрапити до вищих навчальних закладів, зокрема в УжНУ. Для тих, хто подолав вступну кампанію, розпочалося бурхливе студентське життя.

Спочатку було знайомство з педагогічним складом, одногрупниками й новими для кожного

перших модулів студенти почали частіше відвідувати бібліотеку. Унаслідок цього конспекти стали товстими й змістовнішими, а на перервах в аудиторіях, майже всі плідно повторюють заданий матеріал, тому вільний час стає великою радістю для юнаків і дівчат. Але на запитання, чи повернулися б вони у школу, практично кожен відповідає: бути студентом — це круто, незважаючи ні на що, і це є ще однією сходинкою в наше самостійне майбутнє.

Христина КОВАЛЬ,
студентка відділення журналістики.

ІДЕЇ І ДІЇ

Неформальні й гумористичні

Уже близько двох років у соціальних мережах з'являються відео за участю чотирьох цікавих та веселих хлопців, про яких знає вся активна молодь Закарпаття.

«Грегокривер» — саме так називається гумористичне шоу звичайних студентів УжНУ: Максима Грежинця, Євгена Готри, Дмитра Кришеника та Сергія Калинича, які навчаються відповідно на географічному, хімічному, фізичному та економічному факультетах.

Євген охоче ділиться з нами спогадами про зародження їхнього проекту: «... якщо чесно, то ідея створення цього шоу виникла в нас випадково. Спочатку хотіли записати просто веселе відео для себе, так би мовити, для душі. Та після того, як його змонтували й переглянули, то вирішили: це треба викласти в соціальні мережі для загального перегляду. Із кожним наступним випуском наше шоу вдосконалюється й дедалі більше

подобається глядачам, адже такого формату, як у нас, на Закарпатті ще немає».

Ці хлопці намагаються працювати за командним принципом,

тобто кожен повинен відповідати за певну роботу. Один придумовує різні тексти пісень, «чаклує» над монтажем і шукає вдалі кадри, інший відповідає за реквізити та

обирає місця зйомок, а хтось бере активну участь у розповсюдженні й редагуванні відео в соціальних мережах.

До цієї веселої компанії неодноразово надходять пропозиції поповнення колективу новими кадрами, на що хлопці реагують із великою приязню:

«Ми завжди раді новим обличчям, які б так само думали, як і ми, працювали не заради грошей, а заради нової неформальної ідеї. Хоч прибутку від цього проекту в нас немає, є тільки витрати, але водночас і безмежне задоволення». Також нещодавно в рамках «Грегокривера» був створений новий музичний проект «UNTITLED». Це шоу пізнавально-розважального характеру, у якому його герої потрапляють у різні кумедні ситуації. Майже всі ідеї взяті з реального студентського життя.

Молоді шоумени не хочуть зупинитися на досягнутому й прагнуть постійного вдосконалення, розвитку у сфері зйомки, монтажу, гриму тощо. Але найголовніше, як хлопці вважають, — це хороші відгуки від глядачів, для яких і створений проект.

Андріана ЯКУБИК,

студентка відділення журналістики.

СПОРТ

Уперше на Закарпатті засновано федерацію регбі. На базі УжНУ

Тепер не тільки англіїці можуть похизуватися відмінним умінням гри в один з олімпійських видів спорту. Закарпатці теж матимуть таку змогу. «Я давно мав ідею створити федерацію регбі для наших студентів, оскільки сам надзвичайно люблю цю спортивну командну гру», — розповів проректор із науково-педагогічної роботи Федір Шандор.

Тренером став Віктор Мельничук — київський фахівець та надзвичайно хороша й талановита людина: Ужгород — не єдине місто, у якому тренер піднімає регбі з нуля.

Студенти УжНУ із захопленням сприйняли звістку про заснування федерації, тому активно долучаються до цього процесу. Стати справжнім спортсменом-регбістом може кожен охочий. «Досить тільки мати бажання, а потрібні якості відкриє тренер»,

— жартує-зазначає Федір Федорович. Приємно, що до такого виду спорту залучили й прекрасну частину людства — дівчат. Вони теж створять окрему команду. Планується, що уже навесні юнаки й дівчата зможуть позмагатися на університетському, а згодом — і на всеукраїнському рівнях (якщо, звичайно, сприятимуть обставини й спортсмени виявляться вправними учнями).

Тренування проводяться на базі спорткомплексу Ужгородського національного університету щодругого дня за винятком вихідних. Туди ходять студенти практично всіх факультетів нашого закладу. Наразі показують непогані результати.

«Не пройшло й двадцять років від Дня незалежності України, як в УжНУ з'явилися справжні команди, які гідно можуть пред-

ставити свій виш на всеукраїнських універсіадах», — говорить Ф.Шандор.

Із кожним роком зміни в альма-матер набувають обертів, для студентів проводяться різні заходи: олімпіади, конкурси, фестивалі. Юнаки й дівчата мають змогу всебічно розвиватися та вести здоровий спосіб життя. «Характер є, уміння — не зовсім, але якщо є бажання, то все вийде. Не виходить у того, хто нічого не робить», — наголосив тренер закарпатської федерації регбі Віктор Мельничук.

Ганна ЯСІНСЬКА,

студентка відділення журналістики.

СЛОВОМ ЄДИНИМ

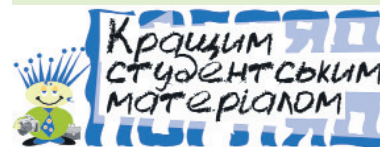
«Літературне бомбардування» власними руками

Наші студенти активні не тільки в університеті, а й за його межами.

Саме Ольга Беца, студентка відділення журналістики, була причетною до організованого 26 жовтня «Літературного бомбардування», яке проходило вже втретє. На ньому зібралися сучасні автори, котрі читали свої вірші.

Захід розпочався ФРІ-лекцією від Павла Коробчука, відтак відбулася презентація поетичних збірок від Богдана-Олега Горобчука, Олежика Коцарева та Павла Коробчука. Їхні особисті збірки об'єднані однією назвою «Цілодобово-2». Перше видання «Цілодобово!» було спільною роботою авторів ще 2007 р., а вже друге складається з трьох частин. Дійство проходило у Львівській майстерні шоколаду.

Також на захід приїхали гості з різних міст України. Василь Яцук із Рівного зауважив: «Читання тільки розпочалось — а в мене вже море емоцій. Мешканці міста дуже привітні, а Львівська майстерня шоколаду в Ужгороді навіть краща, ніж у Львові». Продовження вечора відбувалося в барі «Кактус», де проходила основна частина літературного вечора. Незвичний інтер'єр

«Погляд» в № 8 (154) визнано:

Інтер'ю з Василем Комендарем Вікторії ЧЕРНЯК, студентки відділення журналістики Вітаємо авторку!

АНЕКДОТИ

Касир — покупцю:
— А ви копійки не подивитесь?

— Добре, покажітьте...
.....

— У мене сусіди-психи. Ніч, майже 2.00, стукають у стелю й по батареях. Добре ще, що я в цей час не сплю, а на баяні граю.
.....

— Кажуть, що хвилина сміху подовжує життя на один рік. Божечку, та я ж не помру!

— У які азартні ігри ви граєте?

— Живу на стипендію...

приміщення й така кількість творчих особистостей надихала присутніх, зникли психологічні бар'єри, усі стали однією сім'єю.

Вечір розпочав-продовжив ведучий та один із організаторів Томаш Деяк. Вірші читали Ірина Загладьмо, Люба Якимчук, а також Б.-О.Горобчук, О.Коцарев, П.Коробчук, Вікторія Дикобраз, Т.Деяк і Ольга Перехрест.

В.Дикобраз зауважила: «Не вистачає, певно, комбінації слів, щоб описати коротко все ЛБ. Хоч у ньому немає нічого понаднезвичайного, але тут завжди збираються оригінальні люди, щораз інші. І як же без атмосфери ужгородських місць! Сюди завжди приємно повертатися».

Насамкінець для присутніх грали гурти «Точка кипіння» та «Вчора буде». Вечір видався на славу. Ольга Перехрест наголосила: «Я рада, що приїхала в Ужгород, мені цікаво було слухати цих поетів». Один із організаторів конкурсу О.Беца повідомила: «ЛБ проходитьиме щосезону в Ужгороді. Запрошуємо всіх бажачих відвідувати культурні заходи нашого міста». Отож не пропустіть наступний літературний вечір, який буде вже цієї зими!

Марія ЗЕЛІНСЬКА,

студентка відділення журналістики.

НА ПРИРОДІ

Бограч (і не тільки) по-ФСНІВСЬКИ

УжНУ студенти не тільки вчаться, а й уміють цікаво організувати дозвілля. ФСН має свій рецепт «приготування» свята, основними «інгредієнтами» якого є змагання на кращій бограч, конкурси та гарний настрій. Що може ліпше згуртувати студентів, як не кулінарні традиції?!

Хоч це не «Пекельна кухня», та емоцій аж ніяк не менше. Доки

вариться головна страва фестивалю, кожен намагається долучитися до приготування. Одні перечитують рецепт, інші діляться досвідом, розповідають про свої традиції, жартують, співають... Розподіл обов'язків і не такий важливий, коли в страву вкладаєш душу.

На факультеті суспільних наук уже 5-й рік поспіль проводиться таке свято й називається «Студентський смак». ФСНівці виїжджають на природу двічі на рік: восени та навесні. Це справжня факультетська традиція. А скільки вона місить незвичного й таємничого...

Місцем дислокації команд знову виступив комплекс відпочинку поблизу села Оріховиця Ужгородського району. Перед членами журі постало непросте завдання — серед 12 бограчів обрати один (хоч цього року готували не лише бограч, а й плов, шашлик, картоплю). За словами заступника декана Володимира Гирі, смак кожної страви виявився характерним для різних регіонів Закарпаття. Усе було смачним і оригінальним. У рецепті деяких страв містилися інгредієнти, які, на перший погляд, неможливо поед-

нати. Але творчість, експеримент і уява взяли гору. Перемогли першкурсники з нового для факультету відділення практичної психології. 2-ге й 3-тє місця посіли відповідно п'ято- (відділення соціальної роботи) та четвертоккурсники (відділення політології).

Ось так, весело й дружно, пройшло перше свято на ФСН у цьому навчальному році. Наступне відбудеться вже в 2014-му...

Фото із сайту Медіацентру УжНУ.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,

студентка відділення журналістики.

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення № 55.

Ціна — безкоштовно.

Виходить щомісяця, крім канікул. Номер підписано до друку: 30.10.13.

Засновник і видавець — Ужгородський національний університет. 88003 м. Ужгород, вул. Підгірна, 46.

Номер надруковано у друкарні ПП Бреза, 88000 м. Ужгород, вул. Жупанівська, 15/4. (0312) 61-60-07. Наклад 300 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород, вул. Університетська, 14 (центральный корпус, поруч з аудиторією М1).

Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор В.Ю.Тарасюк

Дизайн: Л.Я.Поліха. Набір: М.Б.Гараздій. Коректура: А.В.Малахова.